

Sygn. akt X Ga 133/15

X Ga 134/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Leszek Guza

Sędziowie: SO Iwona Wańczura

SO Barbara Przybyła (spr.)

Protokolant: Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu jawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w upadłości układowej
w P.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu (...)
z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia
19 września 2014r. sygn. akt VI GC 1019/13

oraz

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia
19 września 2014 r. sygn. akt VI GC 681/13

I. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt X Ga 133/15:

- 1) oddala apelację,
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

II. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt X Ga 134/15:

- 1) oddala apelację,
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 8 400zł (osiem tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Iwona Wańczura SSO Leszek Guza SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 133/15

X Ga 134/15

UZASADNIENIE

W sprawie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w Gliwicach pod sygn. akt X Ga 134/15 na skutek apelacji powódki (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w P. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwa, jako przedwczesne i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w każdej ze spraw połączonych do wspólnego rozpoznania o sygn. akt VI GC 681/13, VI GC 376/13, VI GC 377/13, VI GC 378/13, VI GC 682/13, VI GC 683/13, VI GC 684/13.

W sprawie akt X Ga 133/15 „na skutek apelacji powódki (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w P. przeciwko temu samemu pozwanemu Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo, jako przedwczesne i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (sygn. akt VI GC 1019/13).

W każdej z rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy spraw, wskazanych powyżej, a prowadzonych pod sygn. akt VI GC 681/13 oraz VI GC 1019/13 powódka (...) Spółka Akcyjna w upadłości układowej wniosła o zasądzenie od pozwanej Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 10.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka podała, że odstąpiła od umowy o roboty budowlane zawartej z pozwaną, w związku z czym pozwana powinna była zwrócić wykonane na jej rzecz świadczenia powódki.

Zwrot świadczenia w naturze w przypadku rozliczenia umowy o roboty budowlane powódka uznała za niemożliwy i dlatego dochodziła zapłaty części równowartości wykonanych robót.

W nakazach zapłaty z dnia 18 czerwca 2012 r., 5 września 2012 r., 20 września 2012 r., i 11 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu uwzględnił każde z powództw w całości.

W sprzeciwie od każdego z nakazów zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Zarzuciła bezskuteczność oświadczenia powódki o odstąpieniu od umowy, bowiem umowa uległa rozwiązaniu wskutek wypowiedzenia przez stronę pozwaną, a także brak wymagalności roszczenia powódki.

Na skutek poniesionego zarzutu niewłaściwości miejscowej Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu przekazał każdą ze spraw Sądowi Rejonowemu w Rybniku, jako właściwemu rzeczowo i miejscowo.

Sąd Rejonowy w Rybniku połączył do wspólnego prowadzenia i rozpoznania sprawy o sygn. akt: VI GC 376/13, VI GC 377/13, VI GC 378/13 i sprawy o sygn. akt: VI GC 682/13, VI GC 683/13, VI GC 684/13 ze sprawą VI GC 681/13.

Sąd Rejonowy, oddalając każde z powództw, jako przedwczesne ustalił, co następuje.

W dniu 9 lipca 2010 r. strony zawarły umowę nr (...), której przedmiotem było wykonanie robót budowlanych - budowa kanalizacji sanitarnej w W., dzielnica R. II cz. 1, w ramach projektu Ochrona wód dorzecza Górnej O. w zlewni oczyszczalni (...) w W.". Projekt był dofinansowany ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. w zakresie wydatków kwalifikowanych. Całkowite wynagrodzenie powódki ustalone zostało na kwotę 11.014.490,06 zł. Obowiązkiem pozwanej było powołanie Inżyniera, który miał ją reprezentować w trakcie realizacji prac objętych umową oraz wykonywać obowiązki pozwanej w zakresie prowadzenia i zarządzania inwestycją. Zgodnie z warunkami ogólnymi umowy powódka każdorazowo miała uzgadniać z Inżynierem formę i treść rozliczeń wskazujących szczegółowo kwoty, do których otrzymania uważa się za uprawnioną wraz z dokumentami towarzyszącymi. Po zakończeniu każdego miesiąca powódka winna była przedłożyć Inżynierowi rozliczenie w sześciu

egzemplarzach, w formie zatwierdzonej przez Inżyniera, przedstawiając szczegółowo kwoty, do których uważała się za uprawnioną wraz z dokumentami towarzyszącymi, które winny zawierać raport o postępie robót w danym miesiącu (klauzula 14.3). Inżynier w ciągu 28 dni po otrzymaniu rozliczenia i dokumentów towarzyszących powinien wydać pozwanej Przejściowe Świadczenia Płatności, potwierdzające wraz z odpowiednim komentarzem kwotę, którą Inżynier rzetelnie ustala jako należną (klauzula 14.6). Pozwana miała zapłacić powódce kwotę poświadczoną w Przejściowym/Końcowym Świadczeniu Płatności w ciągu 56 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury powódki (klauzula 14.7).

Strony przewidziały możliwość wypowiedzenia umowy przez pozwaną m.in. jeśli powódka nie zastosuje się do postanowień dotyczących zabezpieczenia wykonania lub do wezwania do naprawy uchybienia albo jeśli powódka opuści roboty lub w inny sposób jasno okazuje zamiar odstąpienia od wykonywania zobowiązań objętych kontraktem (klauzula 15.2).

W takiej sytuacji Inżynier winien dokonać uzgodnienia lub ustalenia wartości robót, dostaw i dokumentów powódki oraz wszelkich innych kwot należnych powódce za roboty wykonane zgodnie z kontraktem (klauzula 15.3).

W tym zakresie należy dodać, iż w sprawie nie budziło wątpliwości to, iż takie ustalenie wartości robót zostało dokonane.

W dniu 25 marca 2011 r. Inżynier Kontraktu wezwał powódkę do usunięcia uchybień polegających m.in. na opuszczeniu robót oraz placu budowy i zaniechaniu prowadzenia prac pomimo, iż warunki pogodowe na to pozwalały, usunięciu sprzętu z placu budowy bez zgody Inżyniera Kontraktu, nie stosowaniu się do poleceń Inżyniera oraz nie prowadzeniu robót zgodnie z harmonogramem, nie przedstawieniu dziennych raportów obecności personelu i sprzętu na budowie.

W odpowiedzi powódka nie próbowała wytłumaczyć stanu postępu wykonywanych przez nią prac, wystąpiła za to o ustanowienie gwarancji zapłaty w celu zabezpieczenia terminowej zapłaty umówionego wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane.

W dniu 14 kwietnia 2011 r., powódka doręczyła pozwanej oświadczenie w którym wyznaczyła pozwanej termin 45 dni na ustanowienie gwarancji zapłaty.

Pozwana pismem z dnia 21 kwietnia 2011 r., po otrzymaniu informacji od instytucji finansowych poinformowała powódkę, o kosztach ustanowienia gwarancji zapłaty, żądając wobec tego jednoznacznego oświadczenia w przedmiocie złożonego wniosku o gwarancję. Pozwana wszczęła postępowanie przetargowe w zakresie udzielenia powódce gwarancji zapłaty, ale zaniechała go w związku z rozwiązaniem umowy zawartej z powódką.

W dniu 9 maja 2011 r. pozwana złożyła powódce oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Powódka złożyła pozwanej oświadczenie o odstąpieniu od kontraktu w dniu 10 czerwca 2011 r. Jako przyczynę wskazała nieudzielenie żądanej gwarancji zapłaty.

Wartość robót oraz wszelkich innych kwot należnych powódce na dzień rozwiązania kontraktu inżynier kontraktu ustalił na kwotę 626.582,83 zł netto. Pozwana wezwała powódkę do wystawienia faktury obejmującej jej wierzytelność z tytułu wynagrodzenia za wykonane roboty. Powódka nie wystawiła faktury.

Sąd Rejonowy wskazał, że powódka wywodziła swoje roszczenie z normy art. 494 § 1 k.c. twierdząc, że odstąpiła od umowy. Podstawę odstąpienia od umowy miała stanowić odmowa ustanowienia przez pozwaną gwarancji zapłaty w rozumieniu art. 649¹ § 1 k.c. w terminie określonym w piśmie powódki doręczonym pozwanej w dniu 14 kwietnia 2011 r.

To odstąpienie sąd pierwszej instancji uznał za nieskuteczne

Sąd Rejonowy uznał za skuteczne i dopuszczalne wypowiedzenie umowy przez pozwaną, mimo dokonania go w trakcie wezwania wykonawcy do przedstawienia gwarancji zapłaty. Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana przedstawiła przyczyny uzasadniające wypowiedzenie umowy.

Sąd rejonowy wskazał, że powódka winna była wystawić dokument rozliczeniowy w związku z wykonanymi robotami również w przypadku skutecznego odstąpienia od umowy w celu rozliczenia zwrotu świadczenia odpowiadającego wielkości należnego jej wynagrodzenia, lecz z niezrozumiałych przyczyn konsekwentnie odmawiała wystawienia takiego dokumentu.

Wobec tego Sąd Rejonowy uznał roszczenie powódki za przedwczesne i w związku z tym powództwa we wszystkich sprawach połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia oddalono na podstawie przepisów art. 494 k.c. w zw. z art. 649⁴ § 1 k.c. oraz art. 5 umowy z dnia 9 lipca 2010 r.

Powódka w każdej z apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Zarówno sprawie o sygn. akt X Ga 134/15, jak i X Ga 133/15 powódka zarzucała niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, polegającą na: nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji, że na skutek odstąpienia od umowy przez powódkę, przestała obowiązywać umowa, wobec czego, podstawy prawnej żądania zapłaty nie mogły stanowić postanowienia nieobowiązującej już umowy stron, uzależniające możliwość żądania zapłaty od wystawienia faktury.

Zarzucała błędne ustalenie, że powódka unikała współdziałania z pozwaną przy ustanowieniu gwarancji zapłaty, a jego działania w przedmiocie żądania ustanowienia gwarancji zapłaty stanowiły próbę uniknięcia odpowiedzialności za rzekomo nienależyte wykonanie umowy, a tym samym bezpodstawne przyjęcie, że powódka nienależycie wykonała umowę.

Skarżący zarzucił także, iż Sąd I instancji nie uwzględnił, że wezwanie wystosowane do powódki przez pozwaną do wystawienia faktury obejmujące wierzytelność oraz fakt złożenia przez pozwaną do depozytu sądowego kwoty przewyższającej wysokość dochodzonego roszczenia, stanowiło uznanie przez pozwaną długu.

Powódka zarzuciła także naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. :

-art. 455 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie, pomimo zaistnienia określonych w nim przesłanek;

-art. 649¹ § 3 k.c. oraz art. 649³ k.c. poprzez uznanie, że powódka unikała współdziałania z pozwaną przy ustanowieniu gwarancji zapłaty, nie wykonała obowiązku partycypowania w kosztach ustanowienia gwarancji – nie dokonała zapłaty połowy kosztów gwarancji co rzekomo stanowiło przeszkodę jej ustanowienia;

-art. 58 k.c. art. 353¹ k.c. i art. 657 k.c. poprzez uznanie jakoby możliwe i skuteczne było wypowiedzenie umowy o roboty budowlane;

- art. 5 k.c. poprzez brak jego zastosowania i uznanie za usprawiedliwione stanowisko pozwanej dotyczące odmowy zapłaty należności za wykonane prace wyłącznie z uwagi na niewystawienie przez powódkę faktury VAT.

Skarżąca wskazała, iż konieczność wystawienia faktury wynikała z przepisów umowy, która na skutek odstąpienia przez powódkę, nie obowiązywała w chwili orzekania a warunkiem wystawienia faktury było uprzednie uzyskanie

przez powódkę Świadcstwa, którego to powódka nie zdołała uzyskać z przyczyn od siebie niezależnych. Ponośliła, że pozwana uznała powództwo w pełnej wysokości i spełniła dochodzone świadczenie do depozytu sądowego.

Zdaniem powódki doszło także do naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 217, 227 i 232 k.p.c. poprzez pominięcie, nieuwzględnienie dowodów zawnioskowanych przez powódkę, w postaci dokumentów, zeznań świadka oraz przesłuchania strony powodowej; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na braku wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, sprzeczności ustaleń sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, tym wadliwym uznaniu, że do ustania umowy nie doszło na skutek odstąpienia od umowy przez powódkę, spowodowanego nieudzieleniem gwarancji zapłaty przez pozwaną ponadto, że powódka unikała współdziałania z pozwaną przy ustanowieniu gwarancji zapłaty, że żądanie ustanowienia gwarancji zapłaty stanowiły próbę uniknięcia odpowiedzialności za nienależyte wykonanie umowy.

Zarzuciła, że sąd wadliwie ustalił, niewłaściwe wykonywanie umowy przez powódkę, i że roszczenie powódki było przedwczesne.

Skarżąca zarzuciła także naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jedynie fragmentaryczne odniesienie się przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do faktów, które zostały w ocenie Sądu udowodnione oraz nieodniesienie się do dowodów, na których Sąd I instancji oparł zaskarżone orzeczenia, co doprowadziło do nieuprawnionego przyjęcia jakoby powódka w sposób nienależyty wykonywała umowę zawartą z pozwaną.

W odpowiedzi na obie apelacje pozwana wniosła o oddalenie apelacji powódki w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na zarzuty powódki pozwana zaznaczyła, że aż do momentu otrzymania sprzeciwu powódka nie miała wątpliwości co do skuteczności zapisu uprawniającego pozwaną do wypowiedzenia umowy. Ponadto, zdaniem pozwanej, rozliczenie wynagrodzenia należnego powódcie powinno być wykonane na dzień rozwiązania umowy, w oparciu o postanowienia umowne.

Według pozwanej powódka nienależycie realizowała swoje obowiązki umowne i była wzywana do usunięcia uchybień, lecz ich nie usunęła, a zażądała ustanowienia gwarancji zapłaty. Wobec powyższego, zdaniem pozwanej, Sąd I instancji słusznie oddalił w całości roszczenia powódki.

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, powód bowiem pomija fakt, iż w zawartej umowie strony ustaliły w warunkach kontaktu zasady postępowania także w przypadku odstąpienia od umowy i te postanowienia mimo rozwiązania umowy wiążą strony.

Zarzuty skarżącego co do możliwości wypowiedzenia umowy o roboty budowlane są o tyle niezasadne, że umowa została zawarta w oparciu o warunki kontraktu dla budowy dla robót inżynieryjno – budowlanych przygotowane i opublikowane przez (...) Federacje (...) a zatem nie można użytych tam sformułowań wyklądać zgodnie z zasadami właściwymi dla wykładni przepisów ustaw polskich. W ocenie sądu nie budzi wątpliwości to, że określenie w warunkach kontaktu „wypowiedzenia” oznacza rozwiązanie umowy, a nie jak przyjmuje się to w teorii prawa rozwiązanie dokonywane odnośnie do umów o charakterze ciągłym typu najem czy dzierżawa.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że przyczyną rozwiązania umowy przez pozwaną nie był fakt żądania gwarancji zapłaty przez powódkę.

Wskazują na to następujące okoliczności. (powołane w uzasadnieniu strony akt dotyczą dokumentów złożonych w sprawie VIGc 1019/13, dokumentacja odnosi się do każdej połączonych do rozpoznania spraw).

W dniu 25 marca 2011r. (k. 239) Inżynier Kontraktu wezwał powódkę do usunięcia uchybień polegających m.in. na opuszczeniu robót oraz placu budowy i zaniechaniu prowadzenia prac pomimo, iż warunki pogodowe na to pozwalały, usunięciu sprzętu z placu budowy bez zgody Inżyniera Kontraktu, nie stosowaniu się do poleceń Inżyniera oraz nie prowadzeniu robót zgodnie z harmonogramem, nie przedstawieniu dziennych raportów obecności personelu i sprzętu na budowie. W piśmie inż. Kontraktu, powołując się na klauzulę 15.1 wezwał powoda do usunięcia wskazanych w piśmie uchybień w terminie do 26 kwietnia 2011r. i wskazał, że niezastosowanie się do usunięcia uchybień zmusi zamawiającego do „wypowiedzenia umowy na podstawie klauzuli 15.2. kontaktu.

W dniu 13 kwietnia 2011r. odbyła się rada budowy (protokół k. 263 akt Gc 1665/12) z udziałem przedstawicieli powoda, pozwanego i inż. Kontraktu.

Z treści tego protokołu wynika, że wówczas obecny na naradzie prokurent powoda R. W. (1) zobowiązał się do przedstawienia zaktualizowanego harmonogramu i zadeklarował powrót na budowę i że prace będą prowadzone od 14 kwietnia 2011r. Zatem fakt zaprzestania wykonywania prac przez powoda i ich nieterminowego wykonywania nie budzi wątpliwości. Z treści protokołu jednoznacznie wynika , że podwykonawcy powoda rozwiązali z nim umowy. Roboty rozpoczęte nie są wykonywane , a wykonawca nie przedstawił planu na następny miesiąc . Obecny na naradzie przedstawiciel powoda nie wnosił wówczas żadnych uwag czy zastrzeżeń.

Przed wskazaną przez R. W. datą 14 kwietnia 2011r. wznowienia prac i powrotu brygad i sprzętu na budowę nie doszło do wznowienia prac . W dniu 14 kwietnia 2011r. powódka wystąpiła za to o ustanowienie gwarancji zapłaty w celu zabezpieczenia terminowej zapłaty umówionego wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane, wyznaczając termin na ustanowienie gwarancji na 45 dni.

Pismo to nosi datę 11 marca 2011r. i zostało podpisane przez obecnego na naradzie w dniu 13 kwietnia prokurenta R. W. (1), który w toku narady nie zgłaszał żądania gwarancji zapłaty ani obaw co do wypłacalności pozwanego a jedynie deklarował powrót na budowę w dniu 14 kwietnia . Zostało zatem doręczone na dzień przed dekarownym wcześniej powrotem na plac budowy.

W dniu 9 maja 2011 r. pozwana złożyła powódce oświadczenie o wypowiedzeniu umowy na mocy klauzuli 15.2 Warunków ogólnych kontraktu. (k. 110) doręczone powódce 11.05 .2011r. zgodnie z treścią oświadczenia rozwiązanie miało nastąpić w 14 dni od doręczenia wypowiedzenia zgodnie z klauzulą 15.2. Warunków ogólnych kontaktu

To zachowanie było zgodne z zapowiedzią dokonaną opisanym wyżej pismem inżyniera kontraktu z dnia 25 marca 2011r. (k. 239), a zatem pochodzącym jeszcze sprzed zgłoszenia przez powoda żądania gwarancji zapłaty .

Zakres zaniechań powoda został opisany w piśmie inżyniera kontraktu z 7 maja 2011r. i złożonym przez niego raporcie (k. 242 inn akt).

Jeśli chodzi o wysokość wynagrodzenia należnego powodowi to jest ono bezsporne i zostało ustalone przez inżyniera kontraktu na kwotę 626 386,74 zł. (pismo inżyniera kontraktu z dnia 14.03.2012r. k. 308). To pismo znajduje uzasadnienie w klauzuli 15.3. i 15.2 kontraktu.

Zgodnie z klauzulą 15.2. kontraktu decyzja zamawiającego o rozwiązaniu kontraktu nie pozbawiała go żadnego uprawnienia posiadanego na mocy Kontraktu lub na innej podstawie.

W akcie umowy strony przewidziały , że zapłaty następować będą na konto bankowe wykonawcy wskazane w fakturze.

Na tę okoliczność pozwany wskazywał także w piśmie z dnia 23.07.2013r. – tj. już po dokonaniu wyceny robót wykonanych przed rozwiązaniem kontaktu (k. 755 akt)

Klauzula 15.3 przewidywała, że w przypadku rozwiązania umowy na podstawie klauzuli 15.2. inżynier kontraktu miał obowiązek ustalenia wartości robót wykonanych przez wykonawcę wykonanych zgodnie z kontraktem. Wbrew zatem zarzutom powoda zwarta umowa przewidywała także zasady postępowania w przypadku jego rozwiązania.

.Zgodnie z klauzulą 15 4. z chwilą gdy na mocy klauzuli 15.2. rozwiązanie weszło w życie, zamawiający mógł wstrzymać dalsze płatności między innymi do czasu koszty zostaną ustalone oraz uzyskać ,od wykonawcy pokrycie wszelkich strat i szkód poniesionych przez zamawiającego. Zamawiający miał zapłacić wykonawcy saldo pozostałe po potrąceniu wszelkich strat, szkód i kosztów dodatkowych. O powyższym , inżynier kontraktu uprzedził w piśmie z dnia 14.03.2012r. (k. 770 akt). Nie uzyskanie dofinansowania z powodu braku odpowiednich dokumentów księgowych jest stratą pozwanego.

Powód nie kwestionował tego, że wiedział, że inwestycja pozwanego była objęta umową o dofinansowanie zawartą z Narodowym funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Warunkiem uzyskania dofinansowania było przedstawienie przez powoda dokumentacji księgowej obejmującej koszty związane z inwestycją, czego podwód także nie kwestionował. Brak odpowiedniej dokumentacji księgowej, wykazującej fakt poniesienia wydatków przez powoda w ramach inwestycji objętej dofinansowaniem pozbawiał pozwanego możliwości otrzymania dotacji.

O ile racje ma powód, że co do zasady, brak faktury nie stanowi przeszkody dla uwzględnienia powództwa o ile zostanie ono wykazane, o tyle sytuacja w niniejszej sprawie jest odmienna a to wobec treści zapisów klauzuli 15.4 kontraktu, która umożliwia wstrzymanie płatności w przypadku rozliczenia wszelkich szkód zamawiającego będących konsekwencją rozwiązania umowy na podstawie klauzuli 15.2 kontraktu.

Poza sporem jest to, iż pozwana wezwała powódkę do wystawienia faktury obejmującej jej wierzytelność z tytułu wynagrodzenia za wykonane już na podstawie umowy roboty. Powódka faktury nie wystawiła.

Wobec treści zapisów kontraktu regulujących obowiązki i uprawnienia stron także w przypadku rozwiązania kontraktu rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji uznać należało za prawidłowe i po myśli art. 385 kpc oddalić apelację powoda.

O kosztach na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego poniesione w połączonych do rozpoznania sprawach sąd orzekła po myśli art. 98 kpc.

SSO Iwona Wańczura SSO Leszek Guza SSO Barbara Przybyła